

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI
BROJ: 32 0 Rs 452036 25 Rsž
Tuzla, 16.06.2025. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Sabire Baraković kao predsjednika vijeća, Fahire Alić i Ivane Mott-Bašić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja O.DŽ. iz G., nastanjen u L., ulica ..., kojeg zastupaju punomoćnici Rifat Konjić, Nihad Konjić i Zinaida Konjić Kabil, advokati iz Zajedničke advokatske kancelarije iz Tuzle i Indira Alagić, advokat iz Tuzle, svi na adresi Mirze Delibašića broj 2., protiv tuženog Tuzlanski kanton, Kantonalna uprava za inspekcijske poslove, ulica Rudarska broj 72., Tuzla, koga zastupa Kantonalno pravobranilaštvo Tuzla, radi isplate plaće i naknade iz plaća, vrijednost spora 103.000,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Tuzli broj: 32 0 Rs 452036 23 Rs od 20.02.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj 16.06.2025. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba se djelimično uvažava, prvostepena presuda preinačava tako što se u cijelosti odbija tužbeni zahtjev tužitelja kojim je tražio isplatu naknade manje isplaćene plaće za period od 23.09.2016. godine do 28.05.2023. godine u iznosu od 48.128,88 KM, umanjen za porez na dohodak, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 31.10.2016. godine, uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje Federalnom zavodu za PIO/MIO u ime tužitelja za period od 23.09.2016. do 18.05.2023. godine u ukupnom iznosu od 17.825,33 KM, kao i isplatu troškova parničnog postupka u iznosu od 1.849,30 KM, pa se obavezuje tužitelj da tuženom na ime troškova parničnog postupka isplati ukupan iznos od 4.924,00 KM, u roku od 15 dana od dana dostave ove presude, dok se u preostalom odbijajućem dijelu troškova postupka u odnosu na tuženog prvostepena presuda potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom I izreke prvostepene presude obavezan je tuženi da tužitelju na ime naknade manje isplaćene plaće za period od 23.09.2016. godine do 28.05.2023. godine isplati iznos od 48.128,88 KM, umanjen za porez na dohodak, sa zakonskom zateznom kamatom za utuženi period (23.09.2016. – 28.05.2023. godine), a koja teče od 31.10.2016. godine, pa do isplate.

Stavom II izreke obavezan je tuženi da Federalnom zavodu za PIO/MIO Mostar u ime tužitelja na ime doprinosa za PIO za period od 23.09.2016. godine do 28.05.2023. godine uplati ukupan iznos od 17.825,33 KM.

Stavom III izreke obavezan je tuženi da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.849,30 KM, a sve prethodno navedene iznose u roku od 15 dana od dana prijema presude.

Stavom IV izreke odbijeni su zahtjevi tužitelja i tuženog za nadoknadu troškova parničnog postupka preko dosuđenog do potraživanog iznosa.

Protiv navedene presude, stav I, II, III i dio stava IV, žali se tuženi iz sva tri razloga propisana članom 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 – u daljem tekstu: ZPP), sa prijedlogom da ovaj sud žalbu uvaži, pobijanu presudu preinači odbijanjem tužbenog zahtjeva tužitelja i obavezivanjem tužitelja da tuženom naknadi troškove parničnog postupka uključujući i troškove za sastav žalbe u iznosu od 840,00 KM, ili ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbu tuženog tužitelj je osporio sve žalbene navode i predložio da se žalba odbije.

Žalba je djelimično osnovana.

Prema razlozima pobijane presude, prvostepeni sud je odluku o usvajanju tužbenog zahtjeva tužitelja zasnovao na nalaženju da je preventivna suspenzija tužitelja rađena u skladu s odredbom člana 64. Zakona o državnoj službi TK („Službene novine TK“, broj 7/17, 10/17, 10/18, 14/18, 8/21, 10/22, 14/22 i 17/23, u daljem nastavku: Zakon o državnoj službi TK), ali neovisno od navedenog zaključuje da tuženi neosnovano istrajava na navodima da je preventivna suspenzija bila obavezna a samim time i zakonita. Potom zaključuje da tužitelj na osnovu odredbe člana 66. istog Zakona ali i odredbe člana 185. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“ br. 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, „Službeni list RBiH“ br. 2/92 i 13/94, „Službene novine Federacije BiH“ br. 29/03 i 42/11 – u daljem tekstu ZOO) osnovano potražuje razliku plaće po osnovu položajnog dodatka pa posljedično tome i ostala potraživanja. Pri tome pozivom na odredbu člana 376. stav 1. ZOO nalazi da je tužba tužitelja blagovremena odnosno da potraživanje tužitelja u iznosu od 48.128,88 KM sa kamatnim zahtjevom nije zastarilo u smislu odredbe člana 376. stav 1. ZOO a da potraživanje tužitelja koje se odnosi na uplatu doprinosa ne može ni zastariti u smislu odredbe člana 5. stav 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH („Službene novine FBiH“, broj 13/18, 93/19, 19/21, 19/22 i 47/24).

Osnovano žalitelj ukazuje da prvostepena presuda nije rezultat pravilne primjene materijalnog prava.

Prije svega ne stoji ponovljeni prigovor neblagovremenosti tužbe jer se, po ocjeni ovog suda, radi o novčanom potraživanju za koje nije propisan poseban rok podnošenja tužbe.

Iz odredbe člana 154. stav 1. i 2. ZOO vidi se da osnov prava na naknadu štete može biti krivica, te opasna stvar, odnosno djelatnost, a izuzetno postoji mogućnost prava na naknadu štete, bez obzira na krivicu, u slučajevima predviđenim u zakonu.

Iako se to u tužbi tužitelja izričito ne navodi, iz sadržaja iste se da utvrditi da tužitelj svoj tužbeni zahtjev za naknadu štete zasniva na krivici tuženog za pričinjenu mu štetu. Kada oštećenom pripada pravo da naknadu štete po osnovu krivice štetnika, određeno je odredbom člana 158. istog zakona.

Po stavu ovog suda da bi se tuženi mogao osloboditi naknade štete koju tužitelj potražuje bio je dužan dokazati da tuženi, odnosno štetnik, tužitelja nije preventivno suspendovao u namjeri da mu pričini štetu ili nepažnjom, nego da preventivnom suspenzijom spriječi da državni službenik, dok traje postupak, nastavi raditi na radnom mjestu na kojem bi mogao zloupotrebjavati ovlaštenja, a kako je to bilo propisano Zakonom o državnoj službi

Federacije BiH koji se primjenjivao kao kantonalni propis u vrijeme donošenja rješenja o preventivnoj suspenziji tužitelja broj 17/1-34-009242/16 od 23.09.2016. godine, a ne Zakon o državnoj službi TK, na koji zakon se prvostepeni sud pogrešno pozvao u pobijanoj presudi.

Naime, odredbom člana 59. stav 1. tačka a.) Zakona o državnoj službi Federacije BiH („Službene novine FBiH“, broj 29/03, 23/04, 39/04, 54/04, 67/05, 8/06 i 47/12, u daljem tekstu: Zakon o državnoj službi FBiH) koji je zakonom o preuzimanju Zakona o državnoj službi u Federaciji BiH („Službene novine TK“, broj 12/10 i 1/12), preuzet i koji se primjenjivao kao kantonalni propis u vrijeme donošenja rješenja o preventivnoj suspenziji tužitelja, propisano je da ako se protiv državnog službenika pokrene krivični postupak za krivično djelo u vršenju službene dužnosti, kakav je konkretan slučaj, rukovodilac organa državne službe dužan je tog državnog službenika odmah suspendovati. Istim članom zakona samo stavom 3. tačka a) propisano je da državni službenik koji je suspendovan prima puni iznos plaće.

Navedenom odredbom niti bilo kojom drugom odredbom Zakona o državnoj službi FBiH koji je bio važeći u vrijeme donošenja rješenja o preventivnoj suspenziji nije propisano da državnom službeniku, za period u kojem je bio suspendovan zbog krivičnog djela počinjenog u obavljanju službene dužnosti, pripada razlika između iznosa osnovne plaće i naknade po osnovu položajnog dodatka, koji tužitelj potražuje predmetnom tužbom.

Odredbom člana 66. stav 1. Zakona o državnoj službi TK, propisano je da u slučaju preventivne suspenzije, kakav je konkretan slučaj, državnom službeniku pripada naknada plaće u visini $\frac{1}{2}$ osnovne plaće isplaćene u mjesecu koji je prethodio suspenziji, dok je stavom 2. istog zakonskog člana propisano, da za period u kojem je bio suspendovan zbog krivičnog djela počinjenog u obavljanju službene dužnosti, državnom službeniku pripada razlika između iznosa naknade plaće, dakle $\frac{1}{2}$ osnovne plaće i punog iznosa osnovne plaće ako pravosnažnom odlukom bude oslobođen optužbi.

Dakle, ni Zakon o državnoj službi TK koji je važeći ne propisuje pravo državnom službeniku na razliku između punog iznosa osnovne plaće isplaćene u mjesecu koji je prethodio suspenziji i naknade po osnovu položajnog dodatka zbog obavljanja poslova sa posebnim ovlaštenjima i uslovima rada budući da državni službenik za vrijeme preventivne suspenzije i ne obavlja svoje poslove, a što je prvostepeni sud potpuno zanemario.

Nadalje, iz nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke kojem je prvostepeni sud poklonio vjeru proizilazi da je tužitelju rješenjem Kantonalne uprave za inspeksijske poslove TK o plaći državnog službenika od 14.08.2008. godine, raspoređenom na radnom mjestu Kantonalni tržišno turistički inspektor u Kantonalnoj upravi za inspeksijske poslove utvrđen koeficijent za obračun plaće u iznosu od 2,63 i da je osnovna plaća bila uvećana za 30% na ime dodatka za obavljanje poslova sa posebnim ovlaštenjima i uslovima rada a da je rješenjem o povećanju plaće od 02.02.2016. godine tužitelju povećana plaća u 2016. godini po osnovu ocjene rada u iznosu od 5,72% od visine osnovne plaće radnog mjesta na koje je postavljen za period od 01.01.2016. do 31.12.2016. godine. Rješenjem o izmjeni rješenja o plaći državnog službenika od 06.09.2016. godine izmijenjena je visina dodatka za obavljanje poslova sa posebnim ovlaštenjima i uslovima rada sa 30% na 20% počev od 20.08.2016. godine. Kako iz navedenog nalaza proizilazi da je tužitelj u periodu od 23.09.2016. do 01.01.2017. godine primao plaću po osnovu utvrđenog koeficijenta od 2,63, zatim 20% dodatka za uslove rada, plus 5,72% po osnovu ocjene rada za tu godinu (2016. godinu) ukupno 3,30591, a od 01.01.2017. godine do 28.05.2023. godine u skladu sa donesenim

rješenjem o preventivnoj suspenziji, dakle bez dodatka za obavljanje poslova sa posebnim ovlaštenjima i uslovima rada i bez ocjene rada, to suprotno stajalištu prvostepenog suda, tužitelju po Zakonu o državnoj službi TK ne pripada pravo na potraživanja koja su predmet ove tužbe neovisno što iz nalaza i mišljenja imenovanog vještaka i utvrđenja suda postoji razlika između primanja tužitelja i primanja drugog zaposlenika iste uprave Z.D. u iznosu od 48.128,88 KM sa kamatnim zahtjevom i doprinosima za penzijsko i invalidsko osiguranje u ukupnom iznosu od 17.825,33 KM, a za period od 23.09.2016. do 28.05.2023. godine. Naime, iz sadržine nalaza vještaka ne proizilazi koliko bi iznosila osnovna plaća tužitelja imajući u vidu koeficijente koji su evidentno povećani kod Z.D. počev od 01.01.2019. godine i 01.04.2020. godine. Osim toga, iz podataka spisa ne proizilazi da je tužitelj nakon tako datog nalaza tražio da se imenovani vještak dodatno izjasni u tom pogledu, zbog čega ni prvostepeni sud nije imao obavezu da traži pojašnjenja, imajući u vidu da je imenovani vještak postupio u potpunosti po zadatku predloženom od strane tužitelja.

Prema tome, tužitelj na kome je bio teret dokazivanja tvrdnji, u smislu odredbe člana 123. ZPP, propustio je dokazati da li bi i kod njega došlo do povećanja koeficijenta u utuženom periodu, kao što je došlo kod Z.D., te koliko bi iznosila njegova osnovna plaća sa povećanim koeficijentom, ali bez ocjene rada za utuženi period, zbog čega mora snositi teret navedenog propuštanja budući da se navedena tvrdnja tužitelja u pogledu manje isplaćene osnovne plaće u utuženom periodu smatra nedokazanom u smislu odredbe člana 126. ZPP. Tužitelj također nije dokazao ni tvrdnje da mu je tuženi u utuženom periodu bio dužan isplaćivati položajni dodatak po osnovu posebnih ovlaštenja od 20%, odnosno 30%, pa ovaj sud slijedom toga nije posebno ni obrazlagao ponovljeni prigovor zastare potraživanja istaknut od strane tuženog.

Stoga kako tužitelj, suprotno stajalištu prvostepenog suda, nije dokazao da mu pripada pravo na potraživanu razliku plaće odnosno naknade plaće sa kamatnim zahtjevom i uplatu doprinosa, valjalo je žalbu uvažiti i prvostepenu presudu, na osnovu odredbe člana 229. tačka 4. ZPP preinačiti te odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti.

Istovremeno, valjalo je preinačiti i odluku o troškovima postupka u stavu III i dijelu stava IV izreke prvostepene presude u odnosu na tuženog, koja u tom dijelu ima karakter rješenja, na osnovu odredbe člana 235. stav 3. ZPP, te primjenom odredbe člana 397. stav 2. a u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP odbiti zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 1.849,30 KM i tužitelja obavezati da tuženom naknadi troškove postupka, kao u izreci ove presude, dok je sa preostalim zahtjevom za naknadu troškova postupka preko dosuđenog a potraživanog odluka o troškovima postupka u stavu IV u odnosu na tuženog potvrđena (razlika između dosuđenog za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 1.315 KM i traženog u iznosu od 1.400,00 KM, za zastupanje na pripremnom ročištu dosuđeno 1.369,00 KM a traženo 1.400,00 KM.

Prema podacima spisa, tuženi je na raspravnom zapisniku od 21.01.2025. godine postavio zahtjev za troškove parničnog postupka i to za : sastav odgovora na tužbu, zastupanje na pripremnom ročištu i ročištu za glavnu raspravu u iznosu od po 1.400,00 KM. S tim u vezi, po ocjeni ovog suda tuženom, shodno odredbi člana 12., 13. tačka 1. a, b i c, tačka 2. a Tarife o nagradama i naknadi za rad troškova advokata u FBIH („Sl. novine FBIH“ broj 22/04 i 24/04) i Zakonu o izmjeni i dopuni Zakona u advokaturi FBIH („Službene novine FBIH“ broj 10/05) i Zakonu o advokaturi FBIH (Službene novine FBIH broj 1/2025) pripada nagrada za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 1.315,00 KM, za zastupanje na pripremnom ročištu u iznosu od 1.369,00 KM i za zastupanje na glavnoj raspravi, krećući se u granicama

postavljenog zahtjeva, u iznosu od 1.400,00 KM, te za sastav žalbe, budući da tuženi u žalbenom postupku nije uspio samo u neznatnom dijelu sporednog potraživanja, krećući se u granicama postavljenog zahtjeva, u iznosu od 840,00 KM, odnosno ukupno 4.924,00 KM.

U stavu IV izreke odluka o troškovima postupka u odnosu na tužitelja ostala je neizmijenjena u smislu odredbe člana 231. ZPP.

Predsjednik vijeća
Sabira Baraković,s.r.